Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 41 (601) * joi 30 mai 1957 * 8 pag. 30 bani

Cu prilejul lui 1 Iunie, Ziua Internațională a Copilului, vă felicităm, dragi prieteni!

Veronica Porumbacu

INIMA TA

Ia piersica în mînă, fata mea,
și-obrazul tău lipește-l de frageda ei coajă.

Ce bine, da, ce bine vă stă amîndurora
parfumul și culoarea,
catifelarea pieliței și vîrsta!
Și leagă-ți firul ierbii, în cîmp, inel pe deget,
culege scoica, intră-n spuma mării,
încinge-ți curcubeul ca un brîu
și joacă-te cu soarele din ceruri,
cum te jucai — fetiță — cu o minge;
prinde-ți în păr luminile de vară,
aprinde-ți stele-n ochii negri, puri
și mlădiază vocea ta în versuri.
Învață totul și primește tot
ce vrea să-ți dăruiască, darnic, țara.

Și tu să-i dai în schimb un singur lucru
ce nime-n locul tău nu-l poate da:
inima ta!

Desen de G. Iuster
Maestru emerit al artei

Făgăduiala verii

Intiia zi a lui Cireșar s-a statornicit în amintire ca o fată, cu cerceii de chihlimbar ai fructelor spînzurați strengărește de urechi.

Vara e dăruitoare, vara e ca un vis lung și frumos, vara pînă în amurgul ei, făurește pe harnice nicovale belșug de senin de grîne aurii și cîmpuri de mătase. Dar roadele acestea dintîi, cireșele, au în ele atîta farmec și taină... Ele sînt surîsul făgăduielnic al verii ce se vestește bună și bogată.

In miezul luminat, dulce și răcoros, al cireșelor, te-am aflat pe tine, drag copil. Pe tine și pe ceilalți de seama ta cu care îmi umpli grădina de larmă. Vezi, gîndul e neascultător și năstrușnic cîteodată. El a asemuit vara cea iscoditoare de frumuseți și roade cu zilele vieții noastre. Că tot astfel se petrec, senine uneori, iar alte dăți cu ploaie și nori, iar grînele vieții cu truda și îngrijirea tuturor, se pîrguiesc și se fac azimă bună, îndestulătoare.

Iar tu și prietenii tăi mici sînteți ca fructele lui Cireșar, sînteți zîmbetul și farmecul dintîi al verii. Tot ce are mai proaspăt și curat viața s-a adunat în nectarul ce vă aurește obrazul și vă luminează ochii. Cînd privești pomul încărcat cu rumene mărgele și dulci trăiești toată frumusețea verii ce va veni iar cîrdul de copii sprințari, voioși, voinici, neastîmpărați e ca un clopoțel de argint al vieții care destăinuie și făgăduiește.

Copii dragi, surîsul vieții, surîsul lumii...

In patria noastră în țările prietene ce pășesc laolaltă pe făgașul socialist mii și mii de grădinari pricepuți îngrijesc cu adîncă iubire de voi, să vă fie senin cerul și prielnic, și firul cristalin al sevei să suie necontenit și plin către voi.

Sînt aiurea oameni răi și lacomi, care urăsc frumusețea. Ei urzesc venin, — veninul războiului și al nimicirii, — cu care să vă întunece zîmbetul. Cîndva ei au izbutit asta. Omenirea însă nu le mai îngăduie, li se împotrivește. Cine nu s-ar vrea stavilă cu pieptul, cu brațele, cu inima, în calea nesățioasei furtuni, cine nu și-ar da ultima picătură de sînge ca să păzească abia ivite și atît de dragi, speranțele... Fiindcă, de s-ar stinge surîsul vostru, surîsul făgăduitor al verii, ce ar mai rămîne din belșugul așteptat?

Știi tu copil scump, știți voi, toți copiii, ce datorie aveți pentru strădania și tăria de sacrificiu a părinților?

Să împliniți făgăduiala verii.

VASILE MANUCEANU

POȘTA SĂPTĂMÎNII DE LA 22-29 V 1957

De vorbă cu cititorii

Dragi prieteni, astăzi vreau să vă anunț ceva foarte, foarte important. Incepînd din clipa cînd veți citi aceste rînduri, indiferent în ce clasă sînteți, chiar dacă nu ați mai scris pînă acum redacției noastre, vă consider participanți la „CONCURSUL PENTRU CEA MAI BUNĂ ȘI MAI INTERESANTĂ SCRISOARE".

Puteți să participați la acest concurs nu numai cu o singură scrisoare, ci cu oricîte vreți. Bineînțeles că, în felul acesta, aveți șanse să cîștigați mai multe premii. Scrisorile voastre pot povesti despre pregătirile pentru examene și pentru serbările de sfîrșit de an, despre planurile voastre de vacanță. In timpul vacanței, povestiți-ne despre excursiile voastre, despre activitatea în taberele de curte, despre ajutorul pe care-l dați părinților, gospodăriilor colective, întovărășirilor, despre rezultatele obținute de voi pe loturile școlare și pe loturile Festivalului. Compuneți și poezii, schițe, povestiri pe diferite teme concrete. Aveți însă grijă să menționați pe plic: „CONCURSUL PENTRU CEA MAI BUNĂ ȘI MAI INTERESANTĂ SCRISOARE".

Concursul ține pînă la începutul viitorului an școlar.

Pe măsură ce voi primi scrisorile voastre, VOI PUBLICA IN GAZETA PE CELE MAI BUNE. **Totodată voi trimite și...** PREMIILE. **Ele vor consta în... Dar deocamdată e secret. Fiți însă siguri că vor fi foarte** NUMEROASE, VARIATE ȘI FOLOSITOARE.

MARIUCA

„Camera liniștită"

La unele obiecte am început să repetăm materia pentru examene. Ca să ne putem ajuta unii pe alții, am

înființat în școală o „Cameră liniștită". Aici, în fiecare după amiază, ne strîngem cei din clasa a IV-a și a VII-a. Dacă avem ceva neclar, îl întrebăm pe tovarășii profesori care stau printre noi să ne ajute. Vom continua să ne pregătim tot așa și mai departe, și sînt sigură că la examene ne vom prezenta toți bine.

MARIANA STAICU
Școala medie de 11 ani
Odobești regiunea Galați

Care e secretul

De-abia aștept să vină sfîrșitul anului școlar. Nu pentru ca să-mi spuie tovarășul diriginte cu ce medie am promovat. Asta o știu eu, că doar am note bune. Altul e secretul. Clasa noastră, a V-a A și B, pregătește o serbare grozavă. Piesa e făcută după amintirile lui Ion Creangă. Rolurile le-am împărțit de mult. Zilele acestea vom avea prima repetiție.

Pe lingă asta, mai pregătim o tombolă și un mic bufet. Asta ne va spori fondul pentru excursiile pe care le-am proiectat.

MARIN I. MARIA
Școala de 7 ani nr. 11
Cons anța

Prieten adevărat

Avem în clasă un pionier pe care îl cheamă Bădiță Nicolaie. El n-a intrat niciodată în clasă cu lecțiile nepregătite. Pe lîngă aceasta, este prietenos și foarte bun coleg. Se bucură mult cînd vede că vreunul din cei pe care i-a ajutat a luat note

bune. Este și bun gospodar. Nu de mult, a adunat împreună cu grupa 400 kg de fier vechi și a sădit 40 de puieți. Pentru aceasta, clasa noastră și nu numai clasa, ci întreaga școală îl iubește foarte mult.

**Pionierii clasei a III-a
comuna Bucșani,
raionul Videle**

E și bucuria mea

Vreau să-ți spun și ție bucuria mea. Nu de mult, a luat ființă în satul nostru, Lăpușul Romînesc, o școală de 7 ani mixtă. In comună avem și lumină electrică și un cinematograf. In primăvara aceasta părinții noștri au înființat o întovărășire agricolă. Zilnic vin aici alți oameni cu cereri să se înscrie. Noi, pionierii, am reușit să facem 48 de grădinițe de flori pe lîngă casele noastre. Herț Leontina și cu Pasca Gheorghe au avut această inițiativă, iar noi, ceilalți, le-am urmat exemplul.

IOAN MUȚIU
cl. a VI-a Școala de 7 ani
Lăpușul Romînesc regiunea
Baia-Mare

O firmă... nouă!

E duminică.

Din primele ore ale dimineții, în piață, își făcură apariția cîțiva „producători" puțin obișnuiți. Fiecare ducea cîte ceva: unii coșuri pline cu ridichi de lună, alții — ceapă... După ce își aleseră o tarabă așa, mai în văzul tuturor, se apucară să „aranjeze marfa". De, „marfa" trebuia prezentată frumos!

Au avut cu asta multă bătaie de cap, însă pînă la urmă totul s-a terminat cu bine.

— Tii, ce-am uitat! spuse la un moment dat Costel Zamfir... Păi bine, măi, dar o firmă... sau ceva asemănător nu trebuie pus?... Să știe lumea de la cine cumpără!...

Pe dată au rezolvat și „problema" aceasta. Pe o bucată de lemn lustruit au scris cu litere de-o șchioapă: „Produse de pe lotul pionierilor pentru Festival"

Au venit apoi și cumpărătorii.

Micuții vînzători îi serveau la iuțeală.

Din vînzarea celor 20 de kilograme de ceapă și 10 kilograme de ridichi de lună, au realizat o sumă frumușică.

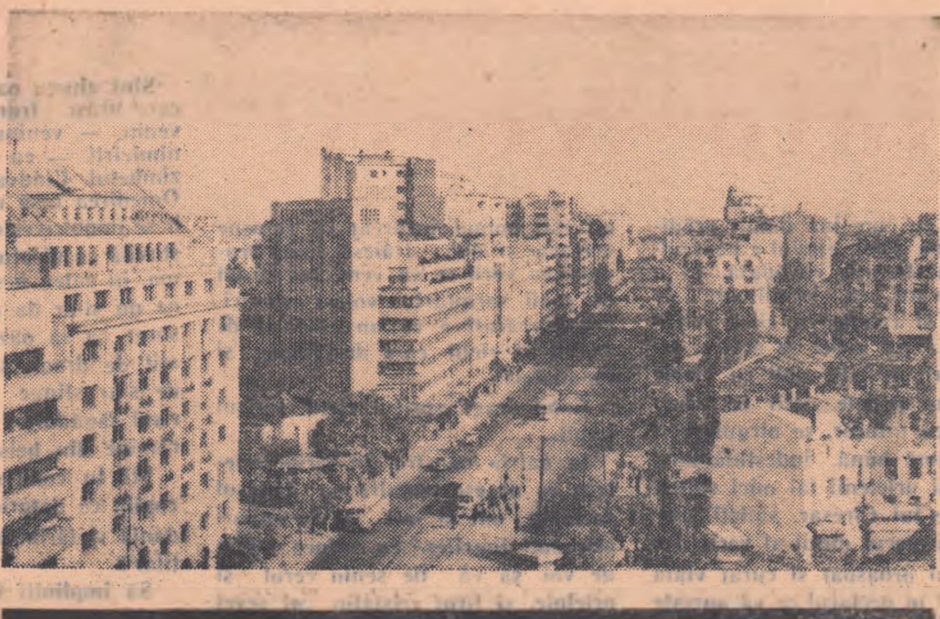
Acesta este însă numai începutul

După toate calculele lor, pionierii de la Școala de 7 ani nr. 2 din comuna Liești, regiunea Galați, speră ca pînă la Festival — prin valorificarea celorlalte produse — să obțină circa 25.000 de lei

ION TEOHARIDE

S-au scris multe cîntece minunate despre București. Și în fiecare străbate mîndria, dragostea nețărmurită pentru capitala Patriei. Frumusețile Bucureștiului sînt nenumărate. Iată în fotografie bulevardul N. Bălcescu, una din marile artere centrale, pe care se află cinematografe, muzee, expoziții și felurite magazine.

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

Floarea

In sfîrșit, după o săptămînă de ploaie și vreme urîcioasă, razele soarelui se ridică iar deasupra orașului Baia Mare, prevestind o zi frumoasă. E duminică; dis-de-dimineață. Pe străzile orașului apar tot mai multe autobuze și camioane încărcate cu copii. Iar copiii cîntă, cîntă, de răsună orașul.

Panourile mari din fața Teatrului de Stat și a cinematografului „Minerul" au vestit lumii încă de multă vreme că, în această zi de duminică, cele mai bune formații artistice pionierești din regiune se vor întîlni la cel de al IV-lea concurs de cîntece și dansuri.

Dintr-un autobuz oprit în apropierea teatrului, coboară o țărăncuță ce nu cred că a împlinit de mult 10 ani, îmbrăcată într-un minunat port din Țara Oașului. M-a încîntat în mod deosebit părul ei împletit cu măiestrie. M-am apropiat de ea și-am întrebat-o:

— Cum te cheamă?

— Floarea, mi-a răspuns ea.

— Și cine te-a gătit așa frumos?

— Mătușa Nuța. Ea mi-a împletit părul aproape o zi întreagă.

— Mărgelele de unde le ai?

— Astea mi le-a dat Măria Băghioaiei, astea le am de la Măria Doameni.

— Dar cununa și salba?

— Cununa o am de la Maria lui Dumitru, iar salba de la Nuța lui Ciucalău.

— Spune-mi, Floarea, ce dansuri prezentați voi la concurs?

— Un dans al miresei din satul nostru, e un dans pe care l-am învățat de la părinții noștri.

— Și tu ești mireasa?

— Da.

— Bine, Floarea, la revedere, o să ne vedem la concurs.

...Și am intrat și eu în sala concursului înadins ca s-o văd pe Floarea.

După dansul călușarilor, prezentat de pionierii din Băsești, își făcură apariția pe scenă dansatorii din Certeza.

In momentul cînd dansul înfățișa pețirea miresei, pe scenă apăru Floarea, însoțită de stegar. Tot alaiul o încon[...]. După cum e obiceiu[...] Certeza, rînd pe rînd mireasa fu jucată de toate fetele invitate la nuntă.

Obrajii micuței mirese se îmbujorează. Pașii îndesați, într-o bătută oșănească, prinderile și desprinderile de mîini, cuceresc întreg juriul, iar spectatorii izbucnesc în ropote de aplauze.

Orele trec. Concursul e pe sfîrșite. Emoțiile sînt mari. Care echipă a ieșit prima? In fața cortinei, cineva anunță că decernarea premiilor se va face la Teatrul de vară. Toți concurenții se îndreaptă într-acolo. Pe masa de pe scenă sînt așezate premiile: aparate de radio, acordeoane, viori, balalaici, patefoane... La apariția juriului, fiecare echipă, fiecare concurent strînge pumnii: acum e acum!

...Premiul special, un aparat de radio și o excursie în țară se acordă dansului... miresei din comuna Certeza. Floarea nu mai poate de bucurie.

(In fotografiile de mai sus puteți vedea două aspecte înainte de începerea concursului).

RADU POPA

ANCHETA SĂPTĂMÎNII:

Mamele despre copiii lor

1 Iunie. O zi senină, cu soare și lumină multă. O zi senină și frumoasă ca sufletele și ochii copiilor.

O anchetă în această zi? Da. Tocmai în această zi, cînd fiecare mamă, din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, se gîndește la copilul ei.

Un fapt deosebit? Nu. Lucrul cel mai obișnuit cu putință. Mamele vorbesc întotdeauna despre copiii lor...

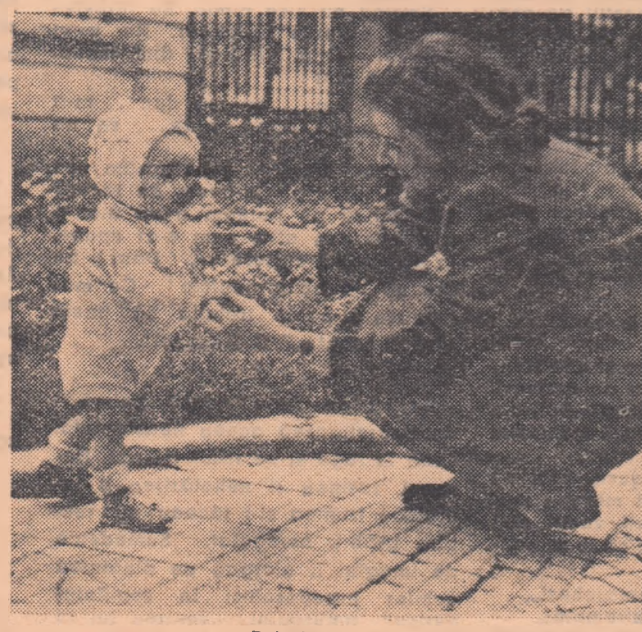
SIMONA MEA...

...avea doar zece ani cînd m-am îmbolnăvit. Și iata, a trecut un an de zile încheiat de cînd Simona conduce gospodăria ca o adevărată mamă. Are grijă de sora ei mai mică, elevă în clasa a II-a, are grijă de tatăl ei, care este inginer silvic (muncă ce-i cere multă alergătură și răspundere), nu-și neglijează școala (are numai medii cinci), a ajutat Mariane. Unguru și Aureliei Marciuc să-și îndrepte notele rele și nici activitatea colectivului unității, a cărui membră este n-o neglijează.

Este greu, firește, ca un copil de 11 ani să le facă pe toate. La început, cînd m-am internat în spital, eram neliniștită, mă îngrijora viața de acasă. Ce va ști Simona să facă? Cum se va descurca? Va putea pregăti masa? Imbrăcămintea va fi ordonată? La început îi era greu. Imi dădeam seama, deși nu s-a plîns niciodată. Dar acum... acum și soțul meu îi dă ei în fiecare lună salariul, pe care Simona îl chivernisește ca o adevărată gospodină.

In iarnă, Școala medie nr. 1 din Bacău, la care învăța Simona a propus-o să plece într-o tabără pionierească. Simona s-a ridicat și a rugat colectivul unității și pe profesorii ei să trimită o altă fetiță, care are sănătatea mai șubredă și care are mai multă nevoie să meargă la munte.

Ce va fi Simona cînd va fi mare? După note nu poți ști, la toate obiectele are media 5

Primii pași...

FETIȚA MEA...

...este blondă, micuță, cu codițe și ochi căprui. O cheamă Mariana Tătaru și este elevă în clasa a V-a, la Școala de 7 ani din comuna Traian.

Dar ce fac? se opri mama Marianei — vorbesc despre fetița mea de parcă... De fapt, tot trebuia să v-o prezint.

Mai am încă patru copii: Gheorghiță, Costică, Mihăiță și Atena (care a împlinit... 11 luni). Munca la cîmp îmi cere vreme, nu glumă. Așa că mi-e greu să mă ocup cum trebuie de copii. Mai ales de Mihăiță. Mihăiță are un defect de vorbire, din care cauză a rămas doi ani într-o clasă.

De cînd era mică, Mariana făcea exerciții de pronunțare, de citire, de memorizare cu el. Acum însă, de cînd a crescut și ea mai mult și și-a dat seama mai bine de situația grea a lui Mihăiță nu există lecție pe care Mihăiță s-o facă singur. Mariana este necontenit alături de el; memorizează împreună, citesc tare și rar împreună, pînă cînd Mihăiță reușește să spună corect fiecare cuvînt, fiecare literă.

Mariana are mare răbdare. Dacă n-ar fi fost așa, cu siguranță că Mihăiță n-ar fi reușit anul acesta să treacă clasa. Mariana vrea să se facă profesoară sau instructoare. Acum, să vedem... S-ar putea să-și împlinească gîndul.

VOCAȚIE?

...poate și asta. Fetița mea este, fără a fi excepțională sau vreo vedetă, un copil cu aptitudini. Poate mai mult chiar decît se întîlnește în mod obișnuit la un copil. Și am să vă explic cum stau lucrurile. O cheamă Mihaela Fîrșirotu, are 11 ani și este elevă în clasa a V-a B, la Școala de 7 ani mixtă nr. 23 din București. Mediile ei sînt toate numai 5 și este președintă de grupă. Il place să deseneze, îi plac dansurile populare, este talentată la gimnastică, îi place botanica și literatura (din care cauză citește mult). Pentru muzică însă și-a rezervat foarte mult timp. O preocupă. Ii place grozav muzica ușoară și corală, din care cauză face parte din corul de copii Radio.

Cu cîtva timp în urmă, au plecat în Germania Federală și vă mărturisesc că, în zilele în care știam că ei au concerte, toată casa era în fierbere. Deși profesia noastră — și a mea și a soțului meu — este de farmaciști, am ajuns să ne interesăm foarte mult de muzică de cînd Mihaela e la Radio. Cu toate astea, ce credeți că vrea să devină?

— Probabil solistă la operă — am îndrăznit eu.

— Se gîndește la asta, ce-i drept. Dar mult mai mult se gîndește la medicină. Ar vrea să devină doctoriță. Deși eu nu cred, pentru că-i e tare frică de injecții.

★

„Copilul meu va fi cel mai bun, cel mai frumos, cel mai deștept". Așa gîndește fiecare mamă despre copilul ei, așa-și dorește fiecare mamă.

Să nu le zădărniciți niciodată, copii, niciodată, așteptările, încrederea în voi.

N. SCHIBINSCHI

Aici Pescăruș 1! Transmitem pe lungimea de undă „Universal 500"! Către toate detașamentele și unitățile de pionieri din țară! Inregistrați radiograma: Marți 21 mai a apărut Hotărîrea C.C. al P.M.R. cu privire la sărbătorirea a 40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

Pregătiți-vă pentru această mare sărbătoare! Ascultați cîteva instrucțiuni privitoare la cele ce pot întreprinde detașamentele și unitățile de pionieri:

1. Adunări închinate Marii Revoluții Socialiste din Octombrie;

2. Adunări despre Lenin;

3. Cercetarea trecutului de luptă revoluționară a comuniștilor din regiunea, orașul sau comuna voastră.

4. Corespondență cu pionierii sovietici.

Atențiune, Marghita! Marghita! Organizați adunări în memoria lui Ianoș Herbak și a altor ilegaliști din raionul vostru! Folosiți locul istoric denumit „La trei copaci", unde se adunau comuniștii în ilegalitate.

Cîmpina! Atențiune, Cîmpina! Casa pionierilor! Puteți face monografia Doftanei. Mormîntul lui Ianoș Herbak se găsește în cimitirul Doftanei.

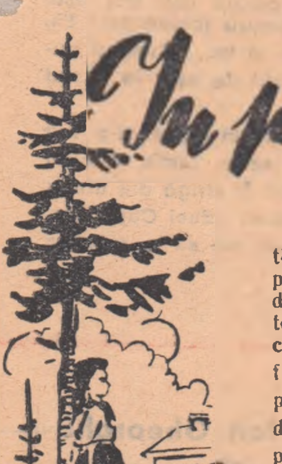
Luați legătura cu pionierii din Marghita și lucrați în colaborare cu ei!

Galați, Brăila, Constanța! Organizați întîlniri cu muncitorii care au participat la luptele greviste din jurul anului 1920!

Folosiți experiența Școlii nr. 132 din București, str. Grigore Tocilescu nr. 20, raionul V. I. Lenin, care a organizat o adunare închinată lui Lenin, în colaborare cu pionierii din Uliansk. Material despre această adunare găsiți în „Scînteia pionierului" nr. 32 din 20 aprilie 1957.

Acțiunile voastre, adunările, monografiile, pot începe imediat și pot continua pînă la 7 Noiembrie 1957. Trimiteți „Pescărușului" idei noi și interesante, știri, pe adresa redacției, cu mențiunea: „Pentru Pescăruș!"

In prag de sfîrșit de școală

Mai era puțin timp pînă la începerea cursurilor de după amiază. Victoria Marian deschise poarta școlii, făcu doar cîțiva pași și deodată gîndurile îi fură risipite de gălăgia elevilor care ieșeau în recreație. Ieșea în fugă, la joacă, și Angela Georgică, din clasa I. Ajunsă în dreptul Victoriei încetini pasul și-i spuse „bună ziua"! cu un zîmbet de simpatie; apoi dispăru într-un grup de copii. Victoria îi răspunse tot printr-un zîmbet și se întoarse urmărind cu privirea pe fetița aceasta care îi arătase respect și simpatie. Și, dintr-odată, așa, nu știu din ce pricină i se păru nefirească întîmplarea cu Angela. S-o salute pe ea? Dar de ce?... Că doar...

Victoria rămase în loc, cu ochii la copii. Dar nu-i mai vedea pe ei, ci imaginea amintirilor ce se împleteau, urzind firul vieții de școală timp de 7 ani. Și, în timp ce sta rezemată de un brad, depanarea firului arunca lumini jucăușe pe chipul ei, surprinzînd cînd bucuria fără margini, cînd supărare, cînd dîrzenie și... în colțul ochiului îi apăru o lacrimă. I se prelingea pe față și poate i-ar mai fi curs una, și încă una, dacă Teșcan Xenia, care stătuse lîngă ea mai de mult, fără ca Victoria să-i bănuie prezența, nu i-ar fi luat fața în mîini, privind-o în ochi.

— Ce-i cu tine, ce s-a întîmplat?

Rușinată, Victoria își șterse repede ochii.

— Cînd i-am văzut pe cei dintr-a I-a, mi-am adus aminte de noi. Tu te-ai gîndit la asta, Xenia? Mie nici nu-mi vine să cred că peste puțin timp terminăm clasa a VII-a. Știi... joaca în recreații, vacanțele petrecute împreună în tabăra de la Parîngul, ziua cînd am primit cravata roșie... Ții minte cum în fiecare an ne pregăteam pentru examene, ca să nu ne facem clasa de rușine?

— Așa e, Victoria! Dar hai în clasă, că am întîrziat de la meditație.

— Boglea o fi venit? Să vezi ce-i fac dacă lipsește și de data asta. Ți-e necaz cînd vezi cîte unul ca el care nici nu se sinchisește că vin examenele...

— Ieri, înainte de a veni la școală, am trecut pe la Naghi Magdalena. Maică-sa spunea că învață. Da' de unde! Citea „Cei trei mușchetari"...

— Ei da, Xenia, dar nu-i Boglea... ea cunoaște materia...

— Dar ce, strică să mai repete? Nici nu știi cum se întîmplă de răspunde unul mai slab și gata, s-a dus angajamentul nostru de a fi clasă fruntașă!

Tot discutînd, ajunseră în clasă. Era liniște. Bucșoiu Ion rezolva o problemă la tablă, iar ceilalți — pe caiete.

Victoria se așeză lîngă Ciocan Doina, pe care o ajuta de mai multă vreme la matematici și, curioasă, se uită dacă a rezolvat bine problema. Privirea Doinei parcă spunea: „Nu, de data asta n-a fost nevoie de ajutorul tău".

După terminarea cursurilor, Marian Victoria cobora voioasă treptele școlii. Acum știa că toată clasa se va putea mîndri cu rezultatele de la examen. Copiii se pregăteau temeinic.

După ce ieși din curtea școlii, întoarse capul și învălui cu privirea clădirea înaltă și frumoasă, pe al cărei frontispiciu scria: „Școala medie mixtă-Lonea" Porni mai departe cu pas legănat și stăpînită de emoție. Se simțea fericită că, după terminarea celor șapte clase, nu va lăsa capul în jos cînd va trece pe lîngă școală; nici ea și nici colegii ei.

D. TRAISTARU

Cîndva, Spirică va mulțumi

Povestire de Al. Ovidiu ZOTTA

Discutam entuziaști cu Spirică despre meciul la care avea să ia parte mîine, pe stadionul Republicii. Chestiunea biletelor de favoare fusese de mult rezolvată; toți cei vreo 15 prieteni ai lui urma să luăm nestingheriți loc la tribuna I-a, pentru a putea urmări pe bravul nostru Spirică în postul de centru atacant al echipei de pitici a vestitei asociații „Metalurgistul Roșu". Era primul lui meci adevărat, „mare".

Îl priveam pe Spirică și nu ne venea să credem; uite, dom'le, cine o să fie mîine centrul atenției celor 30.000 de spectatori! Ne mîndream că Spirică din rîndurile noastre se ridicase, că noi îl ridicaserăm. Nu era el căpitanul lui „F. C. Trăznetul", echipa de fotbal a străzii?

— Ce-ați amuțit așa cu toții? rupse Spirică tăcerea.

Tresărirăm. Poftim! frumoasă treabă: ne lăsaserăm furați de amintiri, eram mai emoționați decît Spirică. Pentru a destrăma această impresie, căutarăm un capăt de vorbă.

— Vezi, îl sfătui Negusu, vezi să fii atent mîine: să joci mingea mai ales pe jos: adversarii voștri sînt cogeamite lunganii, așa că le-ar conveni jocul pe sus!

— Ai grijă cum te demarchezi...

— Colaborează cu extremele...

Discuția ar fi devenit cu siguranță pasionantă, dacă n-ar fi intervenit evenimentul ce avea să pună, cel puțin pentru o zi sub semnul întrebării fericirea lui Spirică. Doi băieți de pe strada vecină, Mitropolitul Grigore, răsăriră în mijlocul nostru:

— Noroc!

— Să trăiți...

După saluturile de cuviință, unul dintre noii veniți scoase din sîn un sul de hîrtie, îl desfăcu și citi cu glas tare:

„Provocare!

Noi, echipa „F. C. Arizona" vă provocăm pe voi, „F. C. Trăznetul", la un mare meci de fotbal, mîine, duminică, la ora 9 dimineața fix, pentru Cupa cartierului. Dacă nu vă prezentați, înseamnă că mîncați bătaie cu 3 la zero!"

Demn, băiatul care citise înfășură din nou sulul, ni-l predă ceremonios și, împreună cu însoțitorul său, se retrase fără vorbă.

Ne posomorîrăm cu toții. Parcă ne izbise cineva cu un par în cap. Altădată, o asemenea provocare ne-ar fi bucurat. Dar astăzi, cum să ne bucure, cînd meciul de pe „Republicii" urma să se țină tot mîine și tot la ora 9?

Putem noi care ține piept lui „F. C. Arizona" fără Spirică? Da' de unde... „F. C. Arizona" era cea mai bună echipă din cartier. Și, colac peste pupăză, meciul de mîine era meci de cupă. Cupa cartierului, ce-i drept, dar totuși cupă...

— Prost... oftă Negusu.

— Foarte prost...

— Prost al naibii... îi ținurăm noi isonul.

Spirică nu zise nimic. Se înroșise pînă-n vîrfurile urechilor. Ne privi vinovat. Oftă. Ridică din umeri. Oftă din nou:

— Mă duc... eu mă duc... m-a trimis mama după pîine... să nu închidă la pîine...

Rămași singuri, ne luarăm cu mîinile de cap. Ce-avem de făcut? La Spirică nu puteam avea nici o pretenție, se afla, cum s-ar spune, la începutul carierei... Doar nu era să i-o compromitem! Ce mai încoace și-ncolo, trebuia să ținem singuri piept „F. C. Arizonei".

*

Sprică se duse acasă buimăcit de împrejurarea aceea neașteptată. Cină în fugă și se trînti pe pat. Necazul, rușinea și nehotărîrea îi încrețeau fruntea și-l făceau să respire grăbit, neregulat. Sumedenie de imagini îi alergau pe dinaintea ochilor întredeschiși în semiîntunericul amurgului: venirea lui în cartier... întîiul meci... bucuria primului gol... recunoașterea de către băieți a talentului său... întîlnirea cu nea Iustin, antrenorul piticilor de la „Metalurgistul", care ședea chiar pe strada noastră... primul antrenament cu vestita echipă... meciul de mîine... cei 30.000 de spectatori aplaudîndu-l ... și, undeva pe cîmpul din dosul fabricii „F. C. Trăznetul" suferind o rușinoasă înfrîngere...

Spirică sări din pat, ieși în curte și-și vîrî capul sub robinetul cișmelii, să se mai răcorească. Apoi reintră în casă, se dezbrăcă și se vîrî în așternut, să doarmă, să nu se mai gîndească.

*

„Nea Iustin", antrenorul, era un bărbat între două vîrste. Pe timpuri, fusese cea mai rapidă extremă stîngă din Romînia. Dar cei din cartier îl respectau nu numai pentru atît; cu ani în urmă, pe cînd se afla în fruntea jucătorilor de fotbal romîni, patronii clubului său voiseră să-l vîndă, pur și simplu, în schimbul unei sume fabuloase, unui club italian. Iustin refuzase să-și părăsească țara, ceea ce îi atrăsese persecuția patronilor. Îndrăgostit de fotbal, devenise cu timpul antrenor, asemeni multor jucători mari. Era mîndru de meserie și n-avea bucurie mai mare decît aceea de a descoperi un copil talentat. Colinda ceasuri întregi cartierele Bucureștiului, zăbovind pe terenurile improvizate unde echipe de copii loveau cu înverșunare mingea de fotbal. Îi cîntărea din ochi, îi urmărea îndelung și, cel puțin o dată pe săptămînă, se înapoia la sediul asociației cu cîte un puști ciufulit, pe care-l recomanda celorlalți jucători:

— Iată o „mare speranță"!

Așa îl descoperise și pe Spirică.

În clipa cînd nea Iustin apare în povestirea noastră, e mai mult de douăsprezece noaptea, sîmbătă. Antrenorul dormea, cînd ciocănituri înăbușite în ușă îl făcură să tresară. Trezit, sări intrigat din așternut:

— Cine-i?!

— Eu, Spirică... se auzi un glas neliniștit.

— La ora asta?! se miră nea Iustin. Așteaptă o clipă. Îți deschid îndată...

Se îmbrăcă sumar și-l primi pe micul și agitatul vizitator nocturn.

— Ce-i cu tine, băiete? Ce-ai pățit? Vii de la vreun chef? glumi nea Iustin.

— Nene... nene Iustine... se tîngui Spirică, dă-mi un sfat, ajută-mă!...

Și-i povesti încurcătura în care se afla: de-o parte consacrarea, aplauzele, poate fotografia în „Sportul popular" și de cealaltă parte prietenii, „F. C. Trăznetul"...

Iustin se posomorî, apoi surîse și-n cele din urmă, chipul lui căpătă o expresie egală, de nepătruns:

— Ce să-ți spun, fă ce vrei, fă cum crezi mai bine.

— Dar, nea Iustine, exclamă contrariat băiatul, n-ai să te superi dacă...

— Fă cum crezi... Fă exact cum crezi că e mai bine, repetă monoton antrenorul, privindu-l pe furiș, cu cea mai mare atenție...

*

N-a prea dormit în noaptea aceea Spirică. Nenumărate vedenii îl tulburau: pe de o parte consacrarea, aplauzele, fotografia în „Sportul popular", pe de altă parte...

*

Duminică dimineața, Spirică își făcu apariția la ora opt și jumătate în vestiarele stadionului Republicii. Piticii de la „Metalurgistul" tocmai își îmbrăcaseră echipamentul și, în frunte cu nea Iustin, ieșeau în șir pe pistă, să facă „încălzirea".

— Nea Iustine, nea Iustine! îi alergă Spirică în întîmpinare. Am venit! Mă echipez numaidecît!

— Ați amînat meciul pentru Cupa cartierului? se încruntă Iustin.

— Nu... nu l-am amînat... or să joace fără mine...

Antrenorul clătină amărît din cap. Îl privi cu atenție pe băiatul din fața lui și rosti cu glas liniștit, monoton, cumva dezamăgit:

— Pleacă...

— Dar, nea Iustine! Cum se poate? Încă n-a început meciul, pot să-mi iau locul în echipă! Nea Iustine!

— Pleacă! repetă antrenorul, amenințător. Dacă nu veneai, te înlocuiam doar pentru azi. Dar așa, te înlocuiesc pentru totdeauna! Eh, ce mai om ești și tu... Cum ai putut să renunți atît de ușor la vechii tăi...

Spirică izbucni în plîns și-o luă la fugă către ieșire. Iustin îl privi și i se făcu milă. Îi strigă din urmă:

— Cînd ai să-mi aduci Cupa cartierului, poate că am să te primesc înapoi!

DESENE DIN URUGUAI

Nu de mult s-a deschis în Capitală, în incinta Clubului Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt, de pe B-dul 6 Martie nr. 32, o expoziție de desene ale copiilor din Uruguai, care va fi deschisă pînă la 15 iunie.

Tinerii artiști s-au străduit să redea în lucrările lor peisaje din orașul natal, preocupările oamenilor și în special munca în mină. Aspectul jalnic al rancho-urilor (căsuțe țărănești de paie și lut) revine în numeroase planșe, amintind de condițiile grele în care trăiesc țăranii din Uruguai. Dintre ele, lucrările lui Aldo Faedo sînt cele mai reușite.

Dăm alături reproduceri după două dintre planșele expuse: Adelaida Faldo: „Piața Colonia" și Aldo Faedo: „Schiță pentru un tablou mural".

Ion Gheorghe

Cîntec pentru soră-mea

Știu, la școală-ntr-un oraș cu crîng,
Iarăși s-au deschis ferestrele -nvechite,
Văd de-aici în apa geamului cum plîng
Pletele-ți ca ramuri de răchite.
Cerul verde precum frunza din livezi
Și-a-mpletit în geamuri razele de soare.
Nu cumva-n ferestre-acum străvezi
Ochii-albaștri-ai fratelui mai mare...?

CARNET CULTURAL

● *De cite ori, citind basmul lui Ion Creangă „Harap Alb", nu ne-am imaginat cum arată viteazul fecior de împărat cum arată Spînul, Ochilă, Flămînzilă și ceilalți... Iată că în curînd vom avea prilejul să-i vedem pe toți acești eroi, pe scena teatrului Municipal din București. Cunoscutul basm al lui Creangă a fost pus în scenă în cinstea lui 1 Iunie.*

● *Cărțile scriitorilor romîni sînt cunoscute astăzi pe tot întinsul marii țări sovietice. Iată numai cîteva din marile opere traduse în limba rusă: „Opere alese" ale lui I. L. Caragiale, „Mitrea Cocor" și „Nada florilor" de M. Sadoveanu. O seamă de opere ale lui M. Eminescu, G. Coșbuc, I. L. Caragiale și alții au fost traduse în limbile azerbaidjană, armeană, bielorusă, gruzină și încă în multe limbi ale republicilor din Uniunea Sovietică.*

● *In curînd veți vedea un film despre marele povestitor moldovean Ion Creangă, lucrat în studiourile noastre.*

● *In toată țara se desfășoară conferințe, spectacole, discuții pe teme literare, științifice, artistice în cadrul decadei R.S.F.S.R.*

● *50 de ani de la înființare, împlinește Muzeul de istorie naturală Gr. Antipa din Capitală. Academia R.P.R. și Ministerul Invățămîntului și Culturii au sărbătorit acest eveniment.*

Vasile Mănuceanu

Portocala

Fructul auriu, rotund și mare
Seamănă cu o lacrimă de soare.

Cu mireasma lui ce mîngîie și-mbată
Ți-a adus în pumni grădina toată
Ce-a-nflorit pe un țărm, departe-n
miazăzi.
Dar tu nu știi, fata mea, nu știi
Că în miezul dulce de cleștar
S-a urzit un sîmbure amar...

Pe pămîntu-acela mătăsos și cald,
Lingă apa mării line de smarald,
Istoviți, și palizi, și desculți,
Au trudit copii în cete, mulți.
Au trudit, din zori, tîrziu în seară
Pentru-un boț de azimă amară.

A sunat încet un cîntec trist
Sub al cerului căuș de ametist.
Și copiii din tăcutele livezi
Fructe aurii au strîns grămezi.

Erau triști, erau flămînzi și mici
Și-i zorea stăpînul cu un bici.

Și copiii gîrbovi au tot strîns, au
strîns,
Iar bătrînul soare-ndurerat a plîns.

Fructul auriu, rotund și mare
Este chiar o lacrimă de soare...

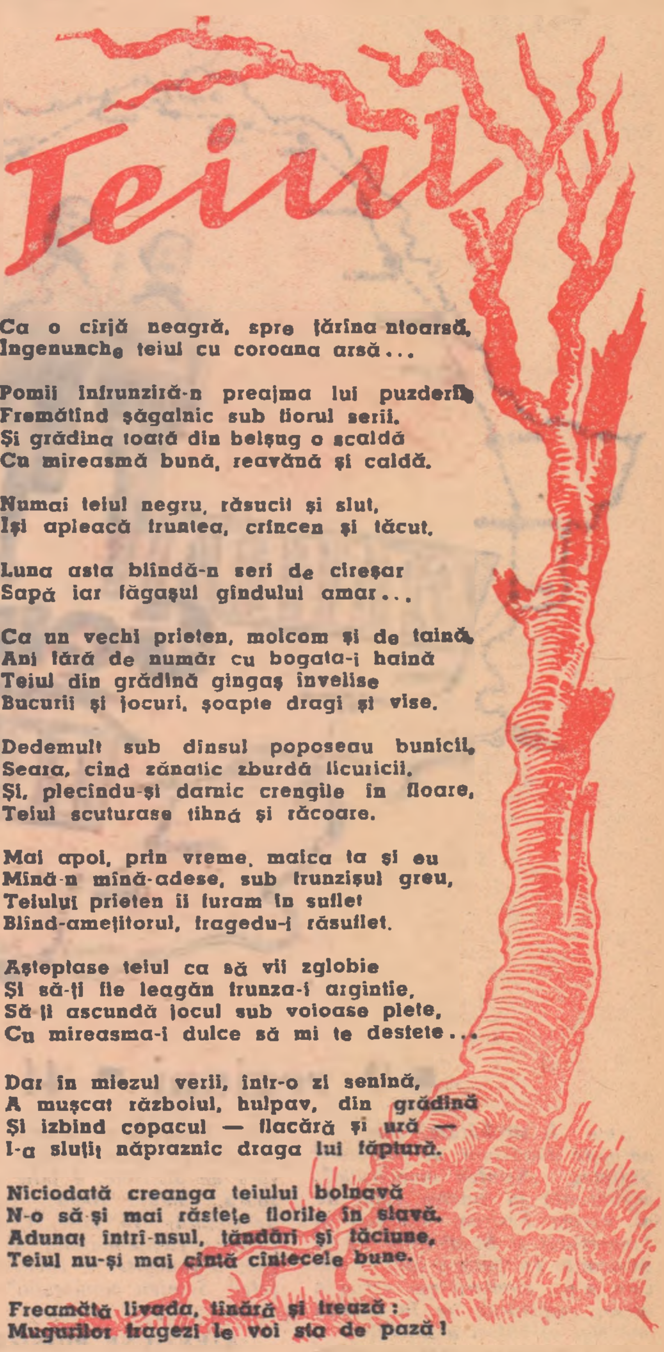
Gîndacul

Un băiat, cînd s-a jucat,
Trei bobițe a luat,
Moi și fine, de aluat...
Una cît mai lunguiață,
Alta cît un nod la ață
— Cea mai mică și mai fină,
Dintre cele trei mezină —
Iar a treia, mijlocie,
Cumpănă-n mijloc să ție.
Și le puse cap la cap
Cîte n degetar încap.
A lipit apoi de lături,
Delicate, niște mături
De mătase argintie,
Cu urzeala străvezie.
Iar drept ochi i-a pus în frunte
Două gămălii mărunte
Șterpelite de la ac.

Și i-a zis: să fii gîndac!

Teiul

Ca o cîrjă neagră, spre țărîna moarsă,
Îngenunche teiul cu coroana arsă...

Pomii înfrunziră-n preajma lui puzderii
Fremătînd șăgalnic sub fiorul serii.
Și grădina toată din belșug o scaldă
Cu mireasmă bună, reavănă și caldă.

Numai teiul negru, răsucit și slut,
Își apleacă fruntea, crîncen și tăcut.

Luna asta blîndă-n seri de cireșar
Sapă iar făgașul gîndului amar...

Ca un vechi prieten, molcom și de taină,
Ani fără de număr cu bogata-i haină
Teiul din grădină gingaș învelise
Bucurii și jocuri, șoapte dragi și vise.

Dedemult sub dînsul poposeau bunicii,
Seara, cînd zănatic zburdă licuricii.
Și, plecîndu-și darnic crengile în floare,
Teiul scuturase tihnă și răcoare.

Mai apoi, prin vreme, maica ta și eu
Mînă-n mînă-adese, sub frunzișul greu,
Teiului prieten îi furam în suflet
Blînd-amețitorul, fragedu-i răsuflet.

Așteptase teiul ca să vii zglobie
Și să-ți fie leagăn frunza-i argintie,
Să îți ascundă jocul sub voioase plete,
Cu mireasma-i dulce să mi te deștete...

Dar în miezul verii, într-o zi senină,
A mușcat războiul, hulpav, din grădină
Și izbind copacul — flacără și ură —
I-a sluțit năpraznic draga lui făptură.

Niciodată creanga teiului bolnavă
N-o să-și mai răsfețe florile în slavă.
Adunat întri-nsul, țăndări și tăciune,
Teiul nu-și mai cîntă cîntecele bune.

Freamătă livada, tînără și trează:
Mugurilor fragezi le voi sta de pază!

ARCAȘUL NEGRU

POVESTIRE DE A. WEISS — DESENE DE Z. IULIAN

Rezumatul capitolului precedent

Innoptind în pădure, pajul György se rătăcește. Ajungînd într-un luminiș, descoperă un grup de țărani care, după toate aparențele, se ascundeau în pădure. Printre ei recunoaște și pe bătrînul Iulai-baci, despre care se spunea că s-ar fi inecat în mlaștina ce străbătea acele locuri. Ascuns într-un tufiș, György vede apărînd „Arcașul Negru", duhul pădurii. Făcînd zgomot, pajul are impresia că a fost zărit de arcaș și că acesta îndreaptă săgeata asupra lui. De spaimă, György își pierde cunoștința. In mod inexplicabil, el se trezește... în curtea castelului.

Citiți în numărul viitor: INFRUNTAREA

Pionieri din Bucureşti!

Sîmbătă 1 iunie, în Parcul de cultură şi odihnă I. V. Stalin, începînd de la orele 9 dimineaţa, vor avea loc mari manifestări cultural-sportive pentru voi.

LA ORA 10,00 PLEACĂ „ŞTAFETA SCÎNTEII PIONIERULUI" ÎN TURUL R.P.R.

Ştafeta va trece pe: B-dul Stalin, Piaţa Victoriei, B-dul Ana Ipătescu, B-dul Magheru, B-dul Bălcescu, B-dul 1848 între orele 10 şi 11,30.

Ieşiţi în întîmpinarea ştafetei pe întreg traseul!

■ 9 regiuni ■ 41 oraşe ■ 227 comune...

...vor fi străbătute, timp de aproape două luni, de purtătorii Ştafetei „Scînteii pionierului", organizată în cinstea celui de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor de la Moscova. În fiecare sat, în fiecare oraş, pionierii vor scrie în mesaj realizările lor în cinstea măreţei sărbători a tinereţii.

În numeroase oraşe ale patriei noastre ştafeta va fi întîmpinată de mari manifestări sportive.

Iată programul acestor manifestări: 5 iunie, Constanţa: concurs de bărci; 6 iunie, Galaţi: concurs de înot; 13 iunie, Iaşi: întîlnire de fotbal; 18 iunie, Suceava: întîlnire de volei; 27 iunie, Satu-Mare: concurs de călărie, la care participă pionierii din comunele Ardud, Mădăraş, Viile, Satu-Mare, Rateşti, Tătărăşti. 29 iunie, Oradia: concurs de biciclete, 4 iulie, Timişoara, canalul Bega: concurs de canotaj. 15 iulie, Craiova: finalele campionatului de baschet organizate în cinstea Ştafetei „Scînteii pionierului".

ATENŢIUNE PIONIERI DIN REGIUNILE BUCUREŞTI ŞI CONSTANŢA!

Dăm mai jos itinerarul ştafetei din regiunile voastre.

Ştafeta pleacă din Bucureşti la 1 iunie, ora 10 dimineaţa, din Parcul de Cultură şi Odihnă I. V. Stalin şi va trece prin comunele Conduratu, Orăşti, Pasărea, Budeşti, Şoldanu. A doua zi dimineaţa, ştafeta îşi continuă drumul prin Curcani, Mitrani, Olteniţa, Ulmeni, Stancea, Mînăstirea. După o noapte petrecută la Mînăstirea, în ziua de 3 iunie, la ora 7 dimineaţa, va pleca mai departe prin Vărăşti, Ciocăneşti, Rasa, Ceacu, Mircea Vodă, Călăraşi, Modelu. În ziua de 4 iunie, tot la ora 7 dimineaţa, ştafeta va pleca din Modelu şi va trece prin comunele Roseşti, Coslogeni, Dichiseni, Socariciu, Jegălia, Gîldău, Pietroiu, Cocargea, Feteşti-Sat. A doua zi (5 iunie), cu acceleratul 801, care pleacă din Feteşti la ora 8,40, pionierii din Feteşti vor purta ştafeta pînă la Constanţa. În gările Cernavoda, Medgidia, Basarabi, ei vor fi întîmpinaţi de prietenii lor din aceste localităţi.

Din Constanţa, ştafeta va pleca în aceeaşi zi (5 iunie) în jurul orei 14 şi va trece prin comunele Palasul Mare, Ovidiu, Valea Neagră, Sibioara. În dimineaţa zilei de 6 iunie, îşi va continua drumul prin Palasul. Cu trenul de după amiază va fi purtată pînă la Tulcea.

În dimineaţa zilei de 7 iunie, ştafeta va porni către Galaţi pe vapor. La Galaţi ea va ajunge după amiază.

Atenţiune, în fiecare localitate ştafeta va fi preluată de 10 pionieri pe care voi trebuie să-i alegeţi în adunările de unitate. Fiţi pregătiţi ca, atunci cînd ştafeta va trece prin satul sau oraşul vostru, să treceţi în mesajul ştafetei realizările voastre în cinstea Festivalului de la Moscova.

MICA ENCICLOPEDIE

ARTA PLASTICĂ

STIL: Numim stil totalitatea trăsăturilor specifice unei anumite perioade istorice oglindite în artă.

Stil bizantin: cel mai vechi din Evul Mediu, cuprinde sec. IV—XII. Se construiesc acum în special biserici. Formele lor sînt circulare, octogonale sau dreptunghiulare; toate însă sînt despărţite de coloane. Cupolele au aspect măreţ. Se manifestă în special în arhitectură, sculptură, pictură şi mozaicuri.

Monumente: biserica Sf. Sofia din Constantinopol, biserica San Vitale din Ravenna (renumită pentru mozaicuri); biserica San Marco din Veneţia (sec. XI), Sf. Sofia din Kiev şi Sf. Nicolaie Domnesc de la Curtea de Argeş. Important pentru toate sînt cupolele care apar deasupra bisericilor.

Stil romanic (roman): Se dezvoltă în special în apusul Europei. Se numeşte romanic în Franţa, lombard în Italia şi normand în Anglia. Monumente: a. lăcaşe de cultură, biserici şi mănăstiri, b) arhitectură civilă, castele feudale şi fortăreţe. De observat: acum se măreşte spaţiul interior al bisericii, se adaugă turnuri şi clopotniţe. Bolta de piatră va trebui să acopere o suprafaţă mai mare. Bolta are ori formă de leagăn, ori prezintă muchii. Exemple: Mănăstirea de la Cluny, Sf. Magdalena din Vezelay.

Pictura are o funcţie decorativă. Predomină fondul albastru. Se dezvoltă pictura pe sticlă (vitraliile).

Stil gotic: „Gotic" înseamnă *barbar*. El se poate foarte bine numi „stil ogival", pentru că arcul în ogivă (adică „sub o boltă" un arc diagonal care susţine bolta şi se sprijină pe doi stîlpi), este baza acestui stil arhitectonic. Exemple: catedrala din Reims, (Franţa); catedrala de la Amiens, din Laon, din Bourges, Saint Chapelle (foarte multe vitralii) şi Notre Dame din Paris.

Sculptura: Se foloseşte figura umană interpretată realist în decorarea bisericilor. O capodoperă este portalul catedralei din Chartres.

Pictura. Nume importante de pictori: italianul Giotto di Bondone; Jean Fouquet din Tours, apoi pictorii flamanzi Jean van Eyck şi Rogier van der Weyden (Un „Portret de bărbat" a lui Jean van Eyck se găseşte la muzeul Brunkenthal din Sibiu) şi germanul Konrad Witz, primul pictor de peisaje realiste.

A

SPORT

● Bucureşti: La 26 mai, în sala Floreasca, s-au întîlnit 19 gimnaste reprezentînd 10 ţări de pe continentul european, în prima ediţie a „Cupei Europei". Gimnasta sovietică Larisa Latînina, cîştigătoarea „Cupei Europei" şi a titlurilor de campioană europeană, a oferit miilor de spectatori prezenţi la această mare întrecere un minunat spectacol gimnastic. Măiestria Elenei Leuşteanu-Teodorescu şi frumoasa comportare a Soniei Iovan care s-au întrecut pe sine în toate exerciţiile, ne-au adus o mare bucurie: locul II şi III în „Cupa Europei".

● Bruxelles: Duminica trecută pe stadionul Heyssel, reprezentativa de fotbal a Belgiei a întîlnit reprezentativa ţării noastre. Meciul s-a terminat cu victoria reprezentativei belgiene: 1—0.

● Tot duminică 26 mai, pe stadionul „23 August" din Capitală s-au întîlnit echipele de tineret ale Angliei şi Romîniei. Cu două minute înainte de sfîrşitul meciului oaspeţii reuşesc să deschidă scorul şi astfel meciul se termină cu rezultatul de 1—0 în favoarea echipei de tineret a Angliei.

Căpitanul echipei Angliei Ronnye Clayton, a declarat: „Sînt fericit că am cîştigat şi cred că pe merit. Romînii ne-au dat o replică foarte dîrză, dar în limitele sportivităţii. Le doresc mult succes în viitor. Sper să ne întîlnim şi în Anglia".

PRIMII 26

În comuna Gura Ocniţei am ajuns într-una din dimineţile acestea însorite de primăvară. În curtea Şcolii de 7 ani se adunase un grup de pionieri, cu sacoşe, îmbrăcaţi în treninguri sau cu tenişi atîrnaţi pe umăr, mă rog, pregătiţi ca pentru o competiţie sportivă.

De fapt, nu ştiam dacă este vorba de un concurs sau de un meci... Profesoara de educaţie fizică (am recunoscut-o după felul cum era îmbrăcată), tovarăşa Jenica Tănase, le dă cîteva indicaţii. Apoi grupul de copii dispare undeva, în spatele şcolii. Acolo se află terenul de sport. „Mă duc la profesoară, să aflu despre ce-i vorba" mă gîndesc eu.

— Sîntem azi în mare fierbere — îmi răspunde ea. Primii 26 de pionieri din şcoala noastră urmează să-şi treacă probele pentru obţinerea insignei F.G.M.A.

— Şi s-au pregătit bine? Vor reuşi toţi să-şi ia insigna?

— Sînt cei mai buni sportivi ai şcolii. S-au pregătit serios. Am multă încredere în ei, mă asigură tovarăşa Tănase.

Au început probele.

Folosesc prilejul că pionierii s-au împărţit pe grupe pentru a-şi da probele, şi caut să-i cunosc.

Iată-l, de pildă pe Ion Cristescu, din clasa a VII-a A. Aleargă, sare, face paşi mărunţi pe loc, într-un cuvînt, se pregăteşte înainte de începerea probelor, îşi face „încălzirea", după propriile-i mărturisiri.

Ion Cristescu este mare amator de fotbal, face parte din selecţionata şcolii, îi place gimnastica şi este şi în echipa de gimnastică. Sofia Florescu îşi dă proba de gimnastică. Graţia şi precizia cu care execută sînt dovadă că Sofica şi-a pregătit serios exerciţiile. Acum face „cumpăna". La „cumpănă" trebuie multă siguranţă. Dar ce se întîmplă? Piciorul Soficăi nu are stabilitate. Tremură din ce în ce mai tare.

— Eh! S-a emoţionat, gîndeşte cu voce tare, înciudat, un pionier de lîngă mine. Dar asta nu durează mult. Sofica îşi recapătă calmul şi-şi continuă exerciţiile frumos şi simplu ca mai înainte.

Rodica Cristescu, Mariana Bocioacă şi încă alte pioniere se pregătesc acum să-şi ia startul în proba de 60 m plat. Se vede, după cum îşi caută locul înainte de plecare, că sînt emoţionate.

Unii aleargă, alţii sar, într altă parte se trece proba la cursa cu obstacole. E micul teren sportiv al şcolii sau un stadion autentic?

Dar, odată cu terminarea probelor vin şi victoriile. Rezultatele fiecărei probe sînt consemnate într-un carnet. Încrederea începe să-şi facă din ce în ce mai mult loc în inima pionierilor; ei se avîntă cu mai mult curaj la trecerea probelor.

Cînd ultimii concurenţi se prezintă la profesoara de educaţie fizică, citeşti pe feţele tuturor bucurie, satisfacţie.

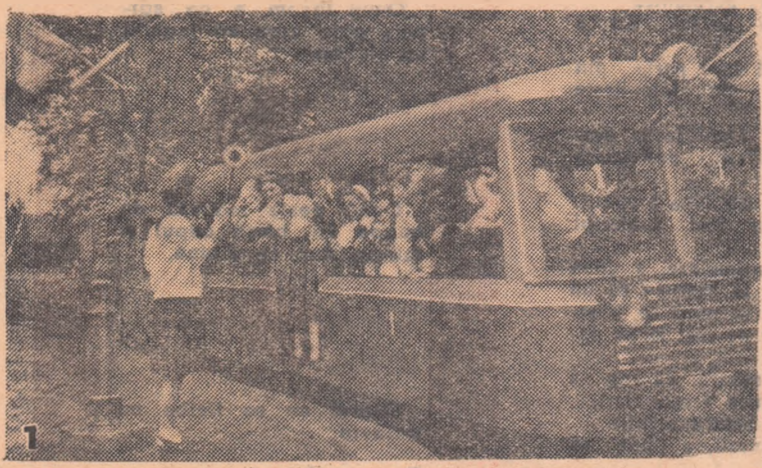
Totul e justificat. Nu sînt ei primii 26 pionieri din şcoală care au devenit purtători ai insignei F.G.M.A.?

D. IONESCU

ÎN ANII ACEȘTIA

Amară a fost viața copiilor din țara noastră sub trecutele regimuri burghezo-moșierești... Era atîta mizerie, copiii îndurau atîtea suferințe, chiar din prima zi a existenței lor, încît nici chiar

presa burgheză nu le-a putut ascunde

„Buletinul demografic" din anul 1933 precizează că din totalitatea copiilor sub un an născuți în luna octombrie, un număr de 6839 adică 81,2% au murit fără să fi fost examinați de medic.

Dacă țara noastră era din țările cu cea mai mare mortalitate din lume, nici sub raportul științei de carte nu stătea mai bine.

Două treimi din cei 2.500.000 de copii între 5 și 10 ani nu mergeau la școală.

Nespus de mare era numărul copiilor nevoiți să muncească pentru a-și ajuta părinții La fosta fabrică de sticlă „Geamul Moldovei" din Hîrlău, în anul 1930, lucrau aproape 60 de copii între 9 și 14 ani Nici nu se poate închipui starea acestor copii pe care exploatarea nemiloasă îi aruncase așa de mici în fabrică.

★

Cît de luminoasă este astăzi viața copiilor în Republica Populară Romînă poate înțelege oricine, spicuind doar cîteva din înfăptuirile anilor aceștia. Așa, de pildă, mortalitatea infantilă a scăzut cu 40% față de anul 1935 Au fost construite peste 1000 de creșe și cămine pe lîngă întreprinderi și instituții. In țară există mii de grădinițe sezoniere. case ale copilului, spitale, dispensare și preventorii pentru copii. Statul nostru democrat-popular acordă fonduri foarte mari pentru școli, institute de învățămînt și cultură, teatre, biblioteci, creșe, spitale pentru copii. Față de anul 1951, aceste sume au crescut de la 4 miliarde la 7,5 miliarde lei în anul 1956.

In țara noastră s-a înfăptuit învățămîntul general obligatoriu și gratuit de patru ani. Numărul școlilor elementare a crescut cu peste 2900 unități, in comparație cu anul 1938. In școlile medii de 10 ani urmează cursurile peste 86.000 de elevi, față de 29.000 cîți erau in 1938—39. Pentru minoritățile naționale au fost înființate școli speciale. Un număr de 196.406 elevi învață în 15 limbi, la 2100 școli și 155 secții de școli de 7 ani.

Intre anii 1949—1956, s-au tipărit 1478 de titluri de manuale școlare, cu un total de 70.038.197 exemplare. Poeții și scriitorii noștri au creat numeroase lucrări pentru copii. „Editura tineretului" a tipărit 1438 titluri de cărți în peste 27 milioane exemplare.

Cinematografia a turnat numeroase filme pentru copii, de scurt metraj, desen animat și științifice.

1. După cum vedeți în fotografie impiegatul de mișcare a dat plecarea, iar peste cîteva clipe trenulețul va porni. Micii călători sînt tare bucuroși de plimbarea pe care o vor face.

Trenulețul este pus la dispoziția pionierilor și școlarilor de către Sfatul Popular al orașului Pitești.

2. Start în proba de triciclete.

★

Copiii patriei noastre își petrec vacanțele în taberele amenajate în diferite colțuri ale țării. Pe lîngă taberele pentru preșcolari, există zeci de tabere pentru pionieri. Mai mult de 500.000 de copii sînt trimiși în fiecare an în stațiunile balneo-climaterice.

Invățînd, cîntînd și jucîndu-se, copiii din patria noastră trăiesc o viață fericită, sub ochii ocrotitori ai întregului popor.

De la prietenii de peste hotare

Пионерская
ПРАВДА
Орган Центрального и Московского Комитетов ВЛКСМ

LA NOI IN CIUKOTKA

Satul nostru, Ureliki, este așezat în colțul cel mai îndepărtat din nord-estul țării. Aici nu sînt nici grădini, nici păduri. Zăpada se topește abia în luna iunie, și nici atunci peste tot. Munții sînt acoperiți cu zăpadă în tot cursul anului. Dar să nu credeți că ținutul nostru nu este vesel și plin de frumuseți...

Iarna avem minunata auroră boreală. Mii de curcubeie se împletesc pe cer și-și revarsă culorile strălucitoare.

In școala noastră, aflată într-o clădire mare, cu sală de gimnastică, laboratoare și bibliotecă, toți copiii au schiuri. Cît e de plăcut, în zilele liniștite de după furtună, să zbori pe schiuri. Avem și un teren de fotbal. Zăpada e atît de tare, încît poți să dansezi pe ea!

Avem și un orășel al nostru, al copiilor — cu scrîncioburi și multe alte jocuri și distracții.

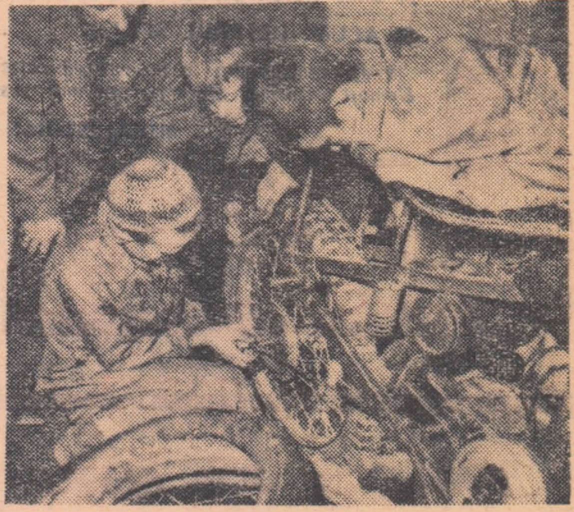
Am putea să vă povestim multe despre noi și despre Ciukotka noastră. Scrieți-ne și vă vom răspunde.

SWIAT

CELE OPT MOTOCICLETE

Cu trei ani în urmă, Casa pionierilor din Koszalin a primit în dar o motocicletă veche. Instructorul Hobal, doar cu trei pionieri motocicliști-amatori, a aranjat un atelier unde aproape în fiecare zi motocicleta era demontată și apoi remontată la loc. Amatorii făceau cunoștință cu fiecare piesă, aflînd secretul funcționării lor. Mai tîrziu, din banii economisiți, au cumpărat cîțiva litri de benzină și, după alte cîteva reparații, motorul a fost pus în funcțiune. De atunci, numărul pionierilor care frecventau cercul se mărea cu fiecare nouă zi de activitate. Acum însă nu mai ajungea o singură motocicletă; soluția a fost găsită tot de pionieri. De la depozitul de fier vechi din oraș au luat toate șuruburile, roțile și acumulatoarele vechi, iar de la un magazin au cumpărat motoare vechi. Strungul și celelalte materiale de care mai aveau nevoie le-au primit de la fabrica de metale.

Astăzi munca cercului merge bine. La Casa pionierilor din Koszalin se construiesc motociclete. Nu sînt ele chiar atît de frumoase ca W.F.M.-urile, dar ceea ce-i mai important e că merg. Pionierii au acum opt motociclete ale lor. Cu ele vor pleca în vacanță la concursuri, în excursii.

In atelier

Prietenul Ox

„Foametea urmărește copiii din cartierul de sud-est al orașului Washington. Ei sînt nevoiți să cutreiere străzile, ca să caute de mîncare în lăzile de gunoi".

Ziarul „Washington Post and Times Herald" (S.U.A.).

Un crîmpei de soare, furișat anevoie printr-o spărtură din acoperișul magaziei părăsite, licări fierbinte în genele lui Bob. Băiatul mormăi prin somn și se frecă la ochi. Pe jumătate treaz se răsuci în așternutul de paie și hotărî cu înverșunare să-și continuie visul. Minunat vis! Se făcea că tatăl său, mort în război și pe care nici nu-l cunoscuse, s-a întors pe neașteptate. Din ranița lui de soldat deșertase un maldăr de chifle, îmbiindu-l pe Bob: „Mănîncă, dragul meu". Chiflele erau rumene, moi ca puful și cu aromă ispititoare, iar Bob înfuleca, înfuleca de zor.

Ți-ai găsit... Sub raza de soare, visul fugise undeva în împărăția visurilor. Mîrîiturile înăbușite ale lui Ox, dulăul ciolănos și fumuriu, prietenul vechi de hoinăreală și suferință al lui Bob, îl smulseră definitiv din toropeala dulce. Se întinse necăjit, și Ox, care atît aștepta, se gudură mîngîindu-l pe obraz cu blana lui moale. Nu după mult, părăsind întîmplătoarea lor reședință, se amestecară amîndoi în forfota străzii. Mergeau agale spre piața de flori. Aproape în fiecare dimineață, Bob se întîlnea aici cu Edith. Cu doi ani mai mică decît el, Edith era o fetiță palidă, subțire, cu ochii mari și triști ca doi fluturi cafenii. Și ea era orfană. Avea însă o mătușă spălătoreasă, care o găzduia. De cele mai multe ori, mătușa nu găsea de lucru, așa că Edith răbda de foame la fel ca Bob. Se împrieteniseră pe stradă. Bob își asumase rolul de ocrotitor și de călăuză în complicata problemă a existenței lor zilnice.

O zări de departe pe Edith, rezemată de un grilaj. Ținea să pară demn. De aceea își dichisi cum putu hălăciuga roșie ca focul și, umezindu-și degetele, netezi două dungi imaginare foștilor lui pantaloni. Ox își manifestă bucuria în felul său, sărind împrejurul fetei cu lătrături sonore.

— Mneața.

— Bună.

La atît se reduse ceremonialul revederii. Bob voi apoi să se intereseze dacă mătușa găsise ceva de lucru în săptămîna aceasta. Era un fel delicat de a întreba: „Ai mîncat aseară?" In obrajii supți și ascuțiți ai fetei ghici însă răspunsul dureros. Porniră pe străzi, fără țintă. Bob fluiera de zor, liniștit chipurile, dar chinul aceleiași întrebări îi încrețea fruntea: cum să facă rost de pîine? Cum? Ar fi o soluție: gara. Cari geamantanul cuiva pînă la taxi și... hm, dar sînt atîția hamali improvizați, că...

Își întrerupse firul gîndurilor, constatînd că Edith rămăsese undeva în urmă. Se întoarse. Fata se oprise și privea țintă spre terasa cafenelei Fly-Bar. Privi și el. Ici, colo, la mese, domni eleganți luau micul dejun. Drept în fața lui, pastorul Higgins, de la biserica din cartier, își sorbea zgomotos cafeaua cu lapte. Lîngă ceașcă era un coș cu chifle. Aurii, ispititoare, fragede. Aidoma celor din vis. Bob își pironi ochii pe ele și simți un nod în gît. Dar se întoarse brusc. Nu, nu cerșise niciodată. Asta nu. Vru s-o strige pe Edith să plece mai departe. Fata însă se clătina sfîrșită. Se repezi s-o sprijine. Edith scînci încetișor. Privirea lui Bob se aținti din nou asupra chiflelor. „Fie ce-o fi... Pentru ea o fac. In definitiv, pastorul e omul lui dumnezeu, el nu e ca ceilalți..." Și se îndreptă hotărît spre masă. Dar preotul, înțelegînd pe semne „primejdia", desfășură strategic un ziar uriaș, ascunzîndu-și nasul în el. Bob rămase descumpănit, cu obrajii învăpăiați.

Și în clipa aceea se produse catastrofa. Cineva scăpase jos o felie de salam. Ox, pînă atunci nebăgat în seamă, se repezi, ca un cîine lipsit de educație ce era, s-o înhațe. Ști'a dintr-o amară experiență că, în lumea ce-l înconjoară, pentru orice fărămitură trebuie să alergi, să te bați cu alții. De aceea nu se sinchisi prea mult de aleasa clientelă și sări în zig-zag printre mese. Cîteva doamne, cuprinse de spaimă, țipară. Un negustor gras îl lovi cu tocul cizmei. Ox mîrîi amenințător. Doamnele nu conteneau să se agite. Cineva strigă: „Feriți vă, e turbat!" Se produse panică. O doamnă leșină. „Impușcați-l, poliția!" se auzi.

Bob chema cu desperare: „Ox, Ox, îndărăt!" Dar cîinele, zăpăcit de strigăte și amenințări, gonea printre mese. Ca din pămînt răsări un polițist. Ox se refugiase în fundul terasei. Polițistul scoase revolverul din toc. Instinctiv, Bob duse mîinile la ochi, dar mai avu timp să vadă flacăra portocalie și detunătura îl pătrunse parcă în inimă. Peste o clipă, el și cu Edith îngenunchiară tăcuți lîngă trupul însîngerat al lui Ox. Lacrimi mici li se prelingeau pe obraji. Un domn în vîrstă, cu monoclu, se ridică de la masă și, apropiindu-se, scoase o monedă din buzunarul vestei:

— Luați asta. Potaia era a voastră?

Bob își aminti deodată totul. Chiflele, Edith e flămîndă... Intinse șovăielnic mîna să capete moneda. Edith însă i-o luă înainte. Apucă banul de argint și-l zvîrli cu clinchet tocmai în stradă, pe pavaj. Obrajii ei palizi erau acum albi. Își scutură, gîtuită de emoție, pletele ca smoala și sub privirile ei domnul cel milostiv făcu fără să vrea un pas înapoi.

AL. MIHU

TRADIȚIONALELE FLORI

S-a împămîntenit obiceiul ca la sfîrșitul anului școlar copiii să aducă în dar profesorilor flori

— Tovarășe profesor, vă rugăm să primiți acest buchet de flori, în semn de dragoste și prețuire pentru munca depusă de a ne lumina... etc. etc

Dar uneori acest gest, cu toată frumoasa lui intenție, te poate da de gol. Așa, de pildă, numai ce-l vezi pe tocilarul clasei apropiindu-se de catedră cu buchetul în brațe și începînd pe nerăsuflate:

— Tovarășe profesor, vă ofer din toată inima acest buchet de lalele. Lalelele sînt plante vivace care se înmulțesc prin bulbi și fac parte din familia liliaceelor. Pe acestea însă le-am luat de la familia Georgescu care are o grădină foarte mare. Grădinile sînt de mai multe feluri: grădină de zarzavat, grădină de flori, grădină de pomi sau livadă, grădină botanică și grădină zoologică, unde sînt animale. Animalele se împart în două încrengături: vertebrate și nevertebrate (pag 25, rîndul 7, cuvîntul 24, erată: în loc de **vetrebă** se citește **vertebră**), de aceea primiți acest buchet de lalele din partea mea...

...Sau, mai vezi pe cîte un elev care, în vreme ce oferă buchetul, face semne desperate colegului din banca I:

— Tovarășe profesor, m-am gîndit să vă aduc... să vă aduc... adică un buchet de... suflă, mă (cineva îi șoptește: nu mă uita) Da, da, un buchet de nu mă uitați. Că to' se termină anul și o mică atenție valorează cît... suflă, mă! (cineva suflă neclar) Cît? Da, valorează mai mult decît vă închipuiți... Eu atît am învățat, că a fost sora mea bolnavă!

...Dar cel mai „emoționat" este Nicu Ghețu-Plîngărețu. De cum oferă buchetul, începe să scîncească.

— Eu hiii, vă dăruiesc acest buchet de lăcrămioare... hiii și salcie plîngătoare și vă rog să le păstrați ca amintire și... hiii dați-mi voie pînă afară!

Cu florile astea tradiționale s-a mai întîmplat și altceva. Inaintea examenului de botanică, un elev a dăruit profesoarei, în numele clasei, un frumos buchet. Mișcată, profesoara le-a mulțumit, și...

— Ia spune-mi tu, Radule (băiatul care-i dăduse buchetul), știi ce flori sînt astea?

— Desigur, sînt stînjenei sau, cum li se mai spune, „Iris germanica".

— Foarte bine. Și ce știi despre stînjenei?

— Păi, stînjenelul face parte din familia iridaceelor. Se înmulțește prin...

Și băiatul a spus toată lecția despre stînjenel La sfîrșit, profesoara l-a felicitat.

— Bravo, văd că ești bine pregătit. Ai nota 5. Acesta a fost subiectul tău la examen.

Auzind de așa întîmplare, a doua zi, alt elev a venit la examen cu un buchet de trandafiri — după ce, bineînțeles, a învățat pe de rost lecția despre trandafiri.

— Tovarășă profesoară, vă rog să primiți din partea mea aceste flori.

— Iți mulțumesc pentru atenție

— Știți, sînt naturali, a ținut să precizeze elevul.

— Obeserv, observ, foarte frumoși. Dar ia spune-mi tu, ce știi despre, despre...

— Știți, sînt de la seră. Au acolo și alte culori, roz, albi...

— Da, știu Dar vorbește-mi dumneata despre... sfeclă.

Băiatul îngăimă înmărmurit:

— Despre sfeclă? Păi ăștia-s trandafiri. Adică rozacee... dicotiledonate!

— Lasă acum trandafirii. Știi să răspunzi la subiect?

Bineînțeles că răspunsul n-a putut fi decît un oftat prelung:

— Eh, cui i-ar fi trecut prin minte să cumpere un buchet de sfeclă..

ION MUSTAȚA

Din „Fals-tratat despre buna cuviință"

ACASA

Doriți să păreți un specimen unic al rasei umane? Nu vă aplecați cînd îi cade mamei batista. In felul acesta, se va crede că aveți oase în burtă..

IN CLASA

Doriți să fiți remarcat de profesor? Nu vă ridicați în picioare, o dată cu toți colegii, la intrarea lui în clasă

PE STRADA

Dacă în apropierea dv. se află o fată sau un grup de fete, nu le lăsați să treacă fără să le spuneți vreo obrăznicie, două. S-ar putea, doamne ferește, să vă creadă mut...

IN LUME

Doriți să păreți cît de cît cultivat? Umblați întotdeauna cu o carte la subsuoară. Dacă n-aveți nici una în biblioteca dumneavoastră, folosiți pentru aceasta cartea de telefon (nu uitați s-o înveliți, ca să nu vă dați de gol!)...

IN PARC

Pentru a dovedi că vă trageți dintr-o familie bună, cu strămoși celebri, nu tăiați drumul drept peste răsaduri și nu pierdeți timpul mergînd pe cărare ci pe iarbă Toată lumea va spune că vă trageți direct din delicatul Atilla — nici pe unde treceți dv. nu mai crește iarba!

ȘI ACUM, ULTIMUL SFAT:

Vreți să dovediți o proastă educație? Urmați întocmai sfaturile de mai sus...

MIHAI STOIAN

Sarada cu... apă

Partea-ntîia se adună
In Sahara pe furtună;
Cea de-a doua tot așteaptă
Lîngă portatip sub treaptă.
Iar atunci cînd le-ați unit,
Curg spumos spre răsărit.

(Dunăre)

GEANTA CONSTANTIN
cl. a VII-a Șc. de 7 ani
com. Musătești, raion
Curtea de Argeș reg. Pitești

PROVERBE CHINEZEȘTI

Cînd calul a ajuns la marginea prăpastiei, e prea tîrziu să mai întinzi hățurile.

Omul lacom e ca șarpele care vrea să înghită un elefant.

Omul peste măsură de curios își bagă capul și într-un stup cu albine.

Orezul nu se fierbe cu palavre.

Proverbe japoneze

Dacă vrei să studiezi un adevăr mare, începe cu abecedarul.

Cînd pisica plînge un șoarece, să n-o iei în serios.

Nu împrăștii ceața cu evantaiul.

Chiar dacă ți-ar crăpa buzele de sete, să nu bei apă de la puțul tîlharului.

Cel mai rău șarpe poate fi învins de o grămadă de furnici.

Fănuță Popescu s-a întors acasă cu o scrisoare pe care a dat-o tatălui său.

— E de la tovarășul diriginte.

Iată conținutul scrisorii:

„Stimate tovarășe Popescu, eu, dirigintele clasei a VII-a, țin să vă anunț că aveți un băiat și jumătate (nu mai e altul ca el în toată școala!). A știut atît de bine astăzi la examenul de geografie, că profesorul mi-a dat 5 cu doi de plus, așa că acum trebuie să-i luați bicicleta pe care mi-o tot promiteți de un an.

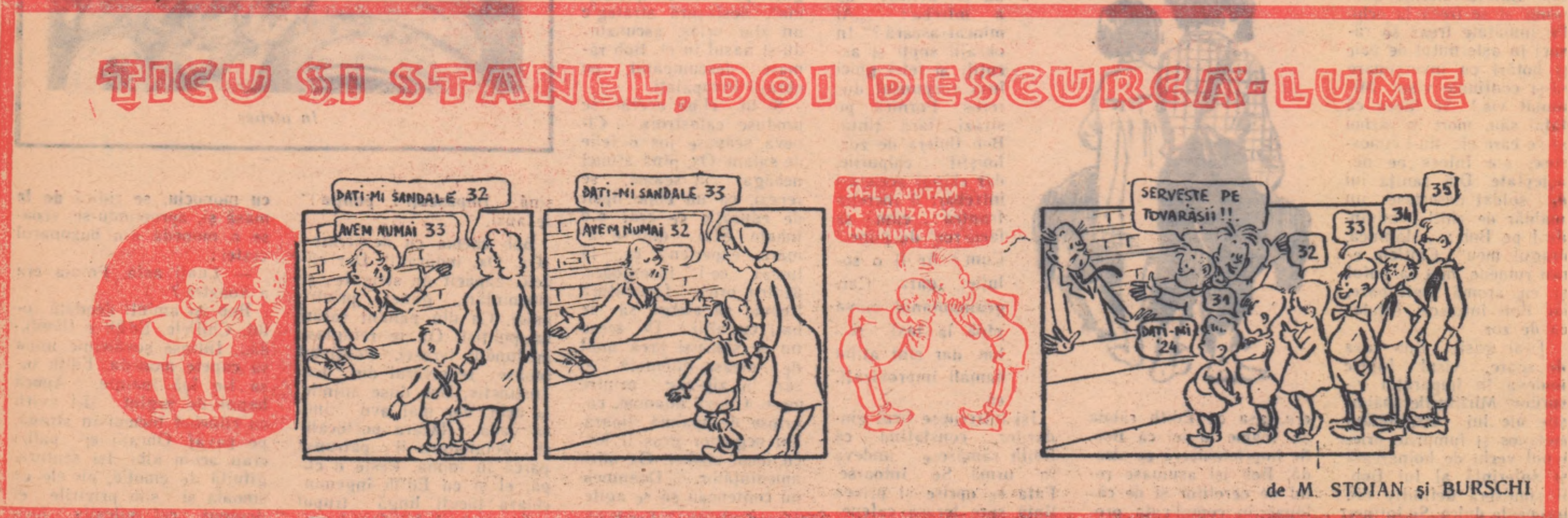
Vreau să vă mai spun, tovarășe Popescu, că fiul dv. este un exemplu pentru toți ceilalți elevi și că nu el a copiat la teza de ieri de la romînă, ci deșteptu' ăla de Dorel, prietenul meu, că dacă îl prind, îi rup urechile, să se învețe minte să mai dea vina pe alții. Așa că pe Fănuță să-l duceți duminică la cinema și la teatru sau măcar să-mi dați banii, că mă duc eu și singur.

In încheiere, vreau să vă spun, tovarășe Popescu, că, dacă doriți să aflați cum s-a comportat fiul dv. și la celelalte materii, nu-i nevoie să vă obosiți pînă la școală. Vă trimit eu o scrisoare prin Fănuță, ca să vă convingeți ce băiat bun e, nu cum spui matale despre mine, că mă țin numai de trăsnăi! Vă salut cu respect. P. S. Mă grăbesc, deoarece am un consiliu sportiv cu ăia dintr-a VI-a, care ne-au provocat la un meci de fotbal cu nasturi.

Al dumneavoastră diriginte, Fănuță".

...Poate că știți voi, copii, de ce în urma acestei scrisori, Fănuță n-a primit nici bicicleta și n-a mers nici la teatru, nici la cinematograf.

M. ALEXANDRU

de M. STOIAN și BURSCHI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel 7 60.10; 7 61 00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".